

rigtige identitet, der rent faktisk går ind og afsoner.

Men jeg vil da gerne understrege her fra talerstolen, at uanset hvad vi gør i dag omkring en hævelse af strafferammen, er der jo ingen minister, der kan give en fuldstændig garanti for, at det her ikke kan ske. Slet ikke i en situation, hvor vi jo ikke har borgerkort eller andre meget vidtgående mekanismer, der kan være med til at sikre, at den person, der rent faktisk står foran en, også er den person, han siger, han er.

Der er stadig væk mennesker i det her land, der ikke har legitimation med et billede på, og man kan ikke være hundrede procent sikker på, at den person, der møder op, er den rigtige person. Der er måske folk, der er meget nært knyttet familiemæssigt, der kan være svære at skelne imellem, og som kender hinanden godt, og som kan fortælle de samme historier. Det synes jeg bare man må have med i billedet. Jeg synes, det er rigtigt, at vi har strammet kontrolmekanismerne, men alt skal altså ske med en vis proportionalitet.

Når vi har valgt at hæve strafferammen og som udgangspunkt har sagt, at vi mener, at den person, som får en anden til at fupafsoner, skal have en ubetinget frihedsstraf på 60 dages fængsel, er det selvfølgelig, fordi vi synes, at der var en diskrepans f.eks. i forhold til de mennesker, der afgiver falsk forklaring, og de mennesker, der under falske forudsætninger beder andre om at afsone for sig – men sådan set også dem, der afsone. Derfor synes vi, det har været rigtigt, at man hævede strafniveauet.

Så kan jeg forstå, at der er flere af ordførerne, der har været inde på mere lovtekniske spørgsmål, som har handlet om: Hvad med den problemstilling, at vi nu hæver strafferammen til 1 års fængsel? Kan man forestille sig den udnyttet fuldt ud?

Jeg vil sige til ordførerne, at det jo er en både spændende og interessant diskussion at starte, men da vi i lovforslaget giver udtryk for, at vi mener, at udgangspunktet må være 60 dages ubetinget fængsel, og vi samtidig skriver, at der kan være momenter, der er skærpende i forhold til det, f.eks. at man har truet en anden til at gå ind og afsone for sig – men det kunne også være en person, der har gjort det gentagne gange – mener jeg sådan set, modsat de ordførere, der har været heroppe, at det ville være ganske uheldigt, hvis vi lagde et niveau, der var en tredjedel af maksimum og sagde, at så kommer der skærpende omstændigheder oven i det.

Der vil jeg nærmest forudse, at det kan være vanskeligt for domstolene at undgå at ramme loftet konstant. Men det kan der jo være forskellige opfattelser af. Jeg synes ikke, det lyder helt skævt, hvis udgangspunktet er 60 dages ubetinget fængsel, altså ca. 2 måneder, og at der så er plads til under særlig skærpende omstændigheder, gentagelsestilfælde osv., at komme højere op.

Den helt principielle debat, som handler lidt om, hvordan vi lovgiver herinde, og hvordan lovteknikken fungerer, kan vi også sagtens fortsætte. Jeg vil dog sige, at det altså ikke er en lovteknik eller noget, der startede under den nuværende regering. Det var en lovteknik, som også den tidligere SR-regering benyttede sig af, og en lovteknik, som vi har videreført i et forsøg på at fortælle lidt mere klart fra Folketinget, hvad vi egentlig ønsker som udgangspunkt ved domstolene.

Men derudover er jeg da enig med alle her i, at når det gælder konkrete sager, er det jo domstolene, der må gå ind og vurdere, hvad der er af skærpende eller formildende momenter i forhold til det niveau, der skal lægges. Jeg kan også forstå, at det er noget, der grundigt skal behandles under udvalgsbehandlingen, og det medvirker vi gerne til. Men jeg synes måske ikke, at der er så stor en diskrepans, som nogle her gerne vil give udtryk for.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Problemstillingen i forbindelse med min idé om samfundstjeneste i en vis udstrækning i forbindelse med betaling af bøder relaterer sig jo bl.a. til det svar, jeg har fået fra justitsministeren. Jeg har spurgt: Hvor meget er det egentlig, det handler om, der bliver eftergivet i bøde, som ikke bliver betalt? Og det synes jeg er nogle store beløb.

Det handler selvfølgelig ikke om, at en mand, der får en bøde på 10.000 kr., og som ikke kan betale den, skal slæbes igennem en eller anden samfundstjeneste. Men det handler om nogle mennesker, som mere eller mindre bevidst snyder toldvæsenet og skattevæsenet og gør sig skyldige i socialt bedrageri for millioner, og de sidder så bare på deres flade og venter i 5 år, og så falder det væk, og så sker der dem ingenting. Det er virkelig stødende.

Jeg har nogle tal her, der siger, at i år 2000 var der 43,5 mio. kr., der blev eftergivet, i 2003 29